

Šestý týden velikonoční (29. 5. – 1. 6.): Růst v Kristu

I téměř na konci naší cesty velikonoční obnovy je jistě každému jasné, že není na konci svého nového života s Kristem. Skrze svůj křest jsi „*novým stvořením*“ (srov. 2 K 5,17), ale ještě nejsi plně proměněn(a). Jsou v tobě stále ještě temné hlubiny, ze kterých budou vystupovat věci, které tě samotného (samotnou) překvapí a zaskočí, které sám (sama) nechceš. Budou postupně vystupovat na povrch, aby mohly být Ježíšovou láskou uzdravovány a proměňovány. Proto se jich také nemusíš lekat. I velký sv. Pavel bojoval (srov. Ř 7!) a sám nejlépe věděl, že ještě není u cíle (viz Fp 3,12-14). Do tvého srdce bylo zaseto hořčičné zrnko Božího království, nový vztah ke každé osobě v Trojici a nový vztah k bratřím a sestrám. To nyní znamená vyrůstat v Pánu a jít věrně cestou ke zralosti. Samotný tvůj osobní život, v jakékoli situaci tvého všedního či svátečního dne, se pro tebe totiž má a může stávat dalším (již šestým) prostorem pro setkávání se se Vzkříšeným. Nejen setrvávání v modlitbě, společenství, Božím slově, svátostech a otevřenosti darům Ducha, ale i všední život se pro tebe může stát prostorem setkání se Vzkříšeným a růstu.

Předpokládá se zde, že v centru naší osobnosti nestojí naše vlastní já, nýbrž že v nás žije někdo jiný (srov. Ga 2,20), jímž je vedené a řízené celé naše jednání a všechny naše postoje. Teprve když se pokusíme toto uskutečňovat, uvidíme, zda jsme Bohu předali opravdu úplně všechno, včetně svých vztahů, termínovaného kalendáře a financí.

Pros tedy během těchto čtyř dní, které nás dělí od Svatodušní nověny, o milost růstu v přátelství s Kristem. Vydej se, třeba po malých krůčcích, na tuto cestu věrnosti. Neměj strach, že jsi ještě příliš nemocný(á). Ježíš tě bude uzdravovat „za pochodu“ (viz Mt 12,15) a vše, čím budeš procházet ve společenství s ním, využije k tvému dobru (viz Ř 8,28). Bude tě provázet, i když jdeš či půjdeš pouští, temnotou, zmatkem. A tak „*odhod' všechnu přítěž a hřích a s pohledem upřeným na Ježíše, který nese tvoji víru od počátku k dovršení, vytrvej v běhu*“ (srov. Žd 12,1n)! To vše s nově probuzenou touhou po plnosti Kristovy slávy a nadějí na „*nové nebe, novou zemi a nový Jeruzalém*“ (Zj 21,1n; srov. 22,17.20). I tato dimenze živého očekávání Kristova příchodu ve slávě, jež se zrodilo z živého zakoušení jeho přítomnosti zde a nyní, by se měla skrze tuto velikonoční obnovu stát nedílnou součástí i tvého obnoveného křesťanského života. Rostu-li totiž, musím vědět kam! A musím vědět, jaký je Bůh: „*Jestliže jsme s Ním zemřeli, budeme s Ním i žít. Jestliže s Ním vytrváme, budeme s Ním i vládnout. Zapřeme-li Ho, i On nás zapře. Jsme-li nevěrní, On zůstává věrný, protože nemůže zapřít sám sebe*“ (2 Tm 2,11-13).

Jedním z velmi dobrých prostředků podporujících tuto naši cestu věrnosti a růstu je souvislá četba Bible, ke které nás v tyto dny zve i biskup František (viz projekt „*Diecéze čte Bibli*“ představený v květnovém Zpravodaji plzeňské diecéze). Proto se od středy tohoto týdne i v tomto sešitku budou objevovat texty, které odpovídají tomuto dvouletému celodiecéznímu plánu četby Bible. Při této souvislé četbě se vyplatí si na začátku každé biblické knihy v ekumenickém překladu přečíst krátký úvod, který tě uvede do základního poselství a struktury té které knihy. Stejně tak je vhodné si pročítat i některé z poznámek pod čarou, kterých mimochodem v ekumenickém překladu není moc. V Jeruzalémské bibli je zas naopak třeba dát pozor, aby ses v poznámkách neutopil(a) a spíše vnímal(a) vlastní biblický text v jeho souvislosti, než se zabýval(a) jednotlivými poznámkami).

Žalm týdne: Ž 139

Doprovodná četba: ŽK XIII. (1. vyd. XIV.) Křesťanská čistota
KKC 1716 - 1724; 2725 - 2745

Šestá neděle velikonoční 29. 5.

J 14,15-21

Láska a přikázání – jde to vůbec dohromady? Ale ano, a to dokonce v obou směrech: schopnost zachovávat přikázání je jak ovocem lásky (v. 15), tak cestou k lásce, k plnému intimnímu spojení se s Ježíšem (v. 21; slovíčko „poznat“ v hebrejském myšlení evokuje hluboké intimní spojení, viz např. Gn 4,1 – „poznání“ jako výraz pro intimní styk). Právě tato vzájemná odkázanost života věrnosti („plnit přikázání“) a lásky („milovat“) je charakteristická pro cestu růstu a cestu zrání v duchovním životě. Duch svatý, „Přímluvec“, „Utěšitel“, „Duch pravdy“, je pak garantem a vnitřní silou této cesty zrání.

Pondělí 30. 5.

Mt 13,31-33

Dnes chce k tobě Ježíš mluvit velmi osobně. Svá podobenství vypráví dnes *tobě, s tebou* hovoří o růstu. I když sám (sama) máš pocit, že v této velikonoční obnově bylo zaseto jen zcela malé semínko, přesto se může stát ve tvém životě stromem. Podobně lze tvůj život srovnat s velkou díží plnou těsta, do níž se dalo trochu kvasu. Teď záleží na tom, abys nechal(a) v následujících měsících a letech to „*vše prokvasit*“.

Úterý 31. 5.

Ef 4,7 - 5,20

Křesťanský život spočívá v mnoha malých a zdánlivě bezvýznamných věcech. Přesto zde je možné najít důkaz, zda někdo kráčí ve světle nebo v temnotě, zda žije starým nebo novým životem. S pomocí Ducha svatého si vyber ta z mnoha napomenutí, vypočítávaných svatým Pavlem, která jsou pro tebe osobně důležitá. Nesoustřed' se dnes tolik na své temné stránky (jak tomu bylo při stejném textu v pondělí 4. postního týdne), ale na oblasti, kde cítíš, že máš „*dorůstát do zralého lidství*“ - v Krista (4,13-15). Dej pak k tomu Bohu svůj aktivní souhlas a udělej krok tímhle směrem.

Středa: Zahájení „Diecéze čte Bibli“ (Betánie 1. 6. od 19:00 na faře) Gn 1 – 2

Dnes zahajujeme dvouletou četbu Bible prvními dvěma kapitolami vůbec první knihy Bible, První knihy Mojžíšovy (Genesis). Pro jejich plodnou četbu je dobré vědět, že v nich (stejně jako v celých prvních 11 kapitolách Geneze) nejde o to, „jak to bylo“, ale „jaké je stvoření“, „jaký je člověk“, „jaký je Bůh“ a „v jakém jsou všichni tito tři vztahu“.

V každém případě si dnes vychutnej dva různé pohledy na totéž tajemství vztahu Boha a člověka: Mladší biblická vrstva (1,1 – 2,4a; pro Boha používající označení „Bůh“) je nádherným hymnem oslavujícím rozmanitost a dobrotu celého stvoření (viz refrén „a bylo to dobré“), jehož „vrcholem“ je člověk jako muž a žena (v. 31: „a bylo to velmi dobré!“), kteří jsou společně, jako rovnocenní partneři, povoláni být „Božím obrazem“ (v. 27), naplnit zemi, pečovat o ni (v. 28), ale také spolu s Bohem slavit „šabbat“ (den odpočinku), ve kterém vše dochází hlubokého pokoje (2,1-3).

Starší biblická vrstva (2,4b-25) naopak svědčí o člověku jako „prvotíně“ veškerého stvoření (objevuje se hned v Gn 2,7) a kromě poslání a vyhrazení prostoru k životu pro člověka (Gn 2,8-17) ukazuje především na podstatu vzájemných vztahů mezi člověkem a Bohem (Gn 2,7): člověk tíhne jak k zemi, je „prach ze země“, tak k nebi, je v něm „dech života“ vdechnutý Hospodinem jakoby v polibku lásky, a mezi mužem a ženou (Gn 2,18-25): jsou si zcela rovni (v. 18b), odkázáni na sebe navzájem (v. 18a.23), jsou si podobní a zároveň jedineční – „iš“ / „iššá“ (v. 23), povoláni tvořit „jedno tělo“ – tj. životní společenství ve všech jeho dimenzích (v. 24), založené na niterné důvěře nepotřebující žádné vnější ochrany (v. 25).

Svatodušní novéna (2. – 11. 6.): „Budete mi svědky...“

Každý Boží dar má zvláštní vlastnost: jestliže je využíván, „spotřebováván“, jestliže z něj bereme pro sebe a zároveň štědře rozdáváme druhým, pak se nezmenšuje, ale rozmnožuje se, dozrává, a tak se tato naše služba stává i pro nás samotné oním sedmým prostorem setkávání se se Vzkříšeným Kristem. Žiješ-li v Kristu, zcela přirozeně v tobě dozrávají plody tohoto života. Každý musí sám na sobě vidět, kde a jak jej Bůh volá k nějaké službě. Pros Boha o jasné poznání, s kým se máš o přijaté dary dělit. Toto „sdílení“ nebude prvotně spočívat ve slovech, nýbrž třeba ve způsobu, s jakým se budeš s druhými setkávat, v ohleduplnosti a pozornosti vůči nim. Pak se vyskytnou příležitosti, že někdy budeš moci mluvit otevřeněji; ne „misionářsky“ shora, nýbrž v bratrsko-sesterském sdílení, ale i v odvážném a vytrvalém vyznávání toho, co ti Bůh daroval, i když budeš druhými zesměšňován(a). Tak vstupuješ do velkého zaslíbení: „Každý, kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem v nebi“ (Mt 10, 32). Tato velikonoční obnova splní svůj úkol jen tehdy, když my, kteří jsem byli evangelizováni, budeme evangelizovat zase druhé (srov. Pavel VI.: *Evangelii nuntiandi* č. 24), a to v první řadě ne tím, že je budeme chytat na ulici, ale spíše tím, že skrze náš každodenní život budeme vydávat svědectví o působení Ducha v nás. Ježíš před svým nanebevstoupením řekl: „Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země“ (Sk 1,8). Podobně k nám mluví Ježíš i dnes, když říká: „Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem si vyvolil vás a ustanovil jsem vás, abyste šli a nesli ovoce a vaše ovoce aby zůstalo“ (J 15,16). Petr ve svém listě konkrétně ukazuje, jak má toto nesení ovoce vypadat (viz 1 Pt 4,10-11).

Nechej se tedy tento týden znovu pozvat do společenství s Marií a učedníky k hlubokému očekávání „moci z výsosti“ - právě k této službě svědectví evangelium. V příštích týdnech se budeme ptát: co je mým zvláštním darem, co je mým charismatem? Kde je mé místo služby v modlitební skupině a ve farnosti? Kam mne Pán posílá? Kde mohu přinést svůj příspěvek k příchodu jeho království? Kde se otevírají dveře pro to, abych mohl(a) pomoci lidem k hlubšímu, plnějšímu křesťanství? Bůh dnes potřebuje čím dál víc lidí, kteří poselství jeho lásky nesou dál. Potřebuje i tebe...

O vigílii slavnosti Seslání Ducha svatého pak budeš moci předstoupit před bratry a sestry s osobním rozhodnutím být světlem v temnotě, solí země a kvasem v mouce světa a budeš se moci nechat k této službě nově vyzbrojit a poslat (příprava na obnovu biřmování). Můžeš si během tohoto týdne sám (sama) zformulovat vlastní modlitbu k tomuto odevzdání se do služby Pánu a vyprošení si potřebných darů, kterou (nebo její část) pak budeš moci při této bohoslužbě přednést. Můžeš se nechat inspirovat textem uvedeným na závěr týdne.

Z preface: *Svatý Otče, všemohoucí, věčný Bože, vzdávám ti díky skrze našeho Pána, Ježíše Krista. Neboť těm, které jsi v Kristu přijal za své děti, sesíláš svého Ducha. V něm dáváš své církvi život, v něm tě lidé nacházejí, v něm tě vyznávají všechny národy a jazyky, a tak se ve světě šíří radost ze vzkříšení. Proto tě chválím...*

Žalm týdne: Ž 67

Doprovodná četba: ŽK Závěr: Žijme pro Pána
KKC 863 - 885; 898 - 913

Liturgická modlitba: *Všemohoucí, věčný Bože, ty nám dáváš každoročně v období*

padesáti dnů znovu prožívat uskutečnění a naplnění velikonočního díla naší spásy; nepřestávej sesílat dary svého svatého Ducha, aby tě lidé všech národů a jazyků společně chválili a oslavovali.

Čtvrtek: Nanebevstoupení Páně 2. 6.

Gn 3 – 5; Sk 1,1-14

Jestliže bylo pro Jana vylití Ducha spojeno již s Velikonocemi, Lukáš vidí završení díla spásy v daru Ducha o Letnicích. Pro něj je toto „pokřtěním Duchem svatým“ (Sk 1,5) zároveň vybavením ke svědectví celému světu (Sk 1,8). Připoj se dnes k apoštolům, k ženám a k Marii a očekávej nové zmocnění k růstu v Kristu a ke svědectví evangeliu. A to ke svědectví témuž světu, jaký je líčen v Gn 3 – 5. Ani tyto kapitoly nejsou o tom, „jak to tehdy bylo“, ale o podstatě lidského hříchu jakožto snahy o nezávislost na Bohu (Gn 3,1-7), o láskyplném Božím hledání člověka (Gn 3,8-9), výtáčkách hříšníků (Gn 3,10-13) a důsledcích hříchu (Gn 3,14-24), který postupně „infikuje“ jak úzké rodinné vztahy (Gn 4), tak i následující generace (Gn 5). I naše generace potřebuje muže a ženy podobné Henochovi (Gn 5,22-24) a Noemu (Gn 5,29). Vyprošuj si tyto dny, abys to byl(a) i ty!

Pátek 3. 6.

Gn 6 – 9; Mt 9, 35 - 10, 16

Ježíš před námi stojí jako Vykupitel světa. Jeho pohled obsáhne všechny lidi všech dob, tedy také každého člověka v naší době a v našem životním prostoru. Jeho srdce dobrého pastýře pulsuje pro každého člověka. Ve svém okolí máš být ty tímto jeho srdcem a ústy, jeho rukama a nohama. Nech se dnes vtáhnout do jeho pohledu plného soucitu (Mt 9,36, dosl. „spoluutrpení“) s těmi nejubožejšími kolem tebe. Buď i ty „spravedlivý a bezúhonný ve svém pokolení“, jako Noe „chod“ s Bohem“ (Gn 6,8-9) a buď tak schopný (schopná) také jako Noe zaslechnout vlastní poslání a Boží na nevypověditelné smlouvě založenou věrnost uprostřed dorážející „potopy“, i když nejsi dokonalý (ani Noe nebyl! viz Gn 9,21).

Sobota 4. 6.

Gn 10 – 11; J 15,16-17

Ovoce, které máš přinášet není tvoje tím způsobem, že by ses jím mohl(a) chlubit nebo naopak klesat pod tíhou zodpovědnosti nějaké ovoce vyprodukovat. Ne ty sis vymyslel(a) plán spásy pro celý svět. Je tu někdo, kdo si tě vyvolil a ustanovil... A přesto počítá s tvým plným nasazením. Nemusíš však stavět žádné „babylonské věže“ sahající až k nebi (viz Gn 11,4; stejný projev touhy „být jako Bůh“ z Gn 3,5; pokud se o to pokusíš, počítej s nezdarem a rozptýlením – viz Gn 11,5-9), ale spíše pros Otce ve jménu Ježíšovu o to, aby v tobě dozrálo „ovoce lásky“ uschopňující tě k naplnění „příkázání lásky“.

Sedmá neděle velikonoční 5. 6.

J 17,1-26

Můžeš prožít hlubokou vděčnost, že Ježíš ve své „velekněžské modlitbě“ k Otcovi mluví i o tobě: máš život věčný a můžeš v Kristově jménu vrstát do stále větší jednoty s Otcem a s ostatními Kristovými učedníky a do stále plnější radosti (v. 13). A to také proto, „*aby tak svět uvěřil*“... (v. 21).

Pondělí 6. 6.

Gn 12 – 14; Mk 16,9-20

Ježíš vstal z mrtvých a zjevuje se učedníkům. I přes jejich nevěru s nimi počítá. Ukazuje jim nyní zcela konkrétně, jak to má jít dále: „*Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás*“ (J 20,21). - I ty jsi Bohem poslán(a) k druhým lidem. Pán by tě chtěl použít. Nemusíš se však naštěstí spoléhat na svou vlastní moudrost a sílu. Podobně jako Abrahám, i ty přijmi poslání stát se „požehnáním“ (srov. Gn 12,2-3) a vychutnej si, že i tobě platí zaslíbení daru

celé země a budoucnosti (srov. Gn 13,15-16). Možná, že v této vděčnosti se i ty rozhodneš přinášet Hospodinu „desátek ze všeho“ (srov. Gn 14,18-20).

Úterý 7. 6.

Gn 15 – 17; Ř 12,1-21

Při svědectví evangeliu nejde ani tak o to, co dělám a říkám, ale čím jsem a komu patřím, jak dalece jsem proměněn, „obnoven“ darováním se Bohu (v. 1-2). To pak může proniknout všechno mé jednání - v nápadných službách, ale i v těch nejobyčejnějších situacích a všednodenních vztazích. I dnes ti může být Abrahámův příběh povzbuzením k vděčnosti za to, že patříš do Hospodinovy „věčné smlouvy“ (srov. Gn 15,18; 17,1-5.19).

Středa 8. 6.

Gn 18 – 20; Ř 1,11-17

Pavel má při psaní listu Římanům před očima obec, kterou osobně nezná. V úvodu tohoto listu si můžeme všimnout, že i Pavel má své lidské problémy a slabosti, avšak překonává je: „*Nestydím se za evangelium.*“ - Jsem i já připraven(a) se s druhými dělit o život, jenž mi byl darován? Životem, slovem, pohostinností a modlitbou za druhé jako Abrahám?

Čtvrtek 9. 6.

Gn 21 – 23; L 12,29-34

Není to jen malá hrstka těch, jež zcela vsadili na Boha a nebudou ušlapáni, jestliže nepůjdou s ostatními v jednom proudu? - Takové otázky napadají mnohé. Avšak Otec sám nás nese a pečuje o nás: „*Neboj se, malé stáde.*“ Neboj se přinést Bohu i to nejценnější – on ti to vrátí proměněné, s nádavkem zaslíbení, jako Izáka Abrahámovi (srov. Gn 22).

Pátek 10. 6.

Gn 24 – 26; J 20,19-22

Na konci této velikonoční obnovy ti Ježíš znovu slibuje svůj pokoj. A znovu do tebe vdechuje svého Ducha. Ty tohoto Ducha potřebuješ, abys mohl(a) vyplnit tento neuvěřitelně velký příkaz: „*Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás!*“ Přes svou slabost musíš pokračovat v životě a v poslání Ježíšově. Kolik důvěry do tebe Ježíš vkládá! I tvůj život má být plodným v dalších generacích, podobně jako život Abrahámův v Izákovi (srov. Gn 26,24).

Sobota 11. 6.

Gn 27 – 29; J 21,1-19

Zmrtvýchvstalý Ježíš chce znovu a znovu vstupovat do tvého všedního dne, do tvé práce, do tvých úspěchů i neúspěchů (v. 3n) a touží tě poslat jako rybáře lidí. Za pokrm ti láme chléb svého života (v. 13). Aby tě mohl poslat, touží od tebe slyšet odpověď na jednu jedinou, stále hlouběji jdoucí otázku: „Miluješ mne?“ I ty svojí odpovědí můžeš Bohu „postavit oltář“, protože vše, co prožíváš, se pro tebe nově stává „domem Božím“ a „bránou nebeskou“ (srov. Gn 28,10-22). Jakou podobu bude mít tvoje odpověď?

K přípravě ti může pomoci následující modlitba a dále pak **Příloha 6**.

SLAVNOST SESLÁNÍ DUCHA

MODLITBA ODEVZDÁNÍ SE DO SLUŽBY PÁNU

*Pane Ježíši Kriste, Vykupiteli světa,
v minulých týdnech jsi ke mně mluvil.
Přitáhl jsi mne k sobě. Povolal jsi mne,
abych se stal(a) Tvým učedníkem (Tvou učednicí).
Požehnal jsi mému životu
novým a hlubším vylitím Ducha svatého.
Mnoha způsoby jsi mi dokázal, že mě miluješ.
Dnes mne chceš vyslat jako svého apoštola (svou apoštolku).
Chceš mne pověřit tím,
abych šel (šla) a přinášel(a) ovoce.
Pane, jsem připraven(a).
Jsem připraven(a) být Ti zcela k dispozici,
abys mne mohl použít jako svůj nástroj,
nástroj pokoje, radosti a lásky pro mnoho lidí.
Pane, jsem připraven(a) jít tam, kam mne posíláš.
Dej mi svou sílu, obdaruj mě všemi potřebnými dary
a světlem své přítomnosti.
Vždyť bez Tebe nemohu konat nic.*

Amen.

Vigilie Seslání Ducha svatého - bohoslužba rozeslání 11. 6. J 7,37-39

„Tato posvátná (velikonoční) doba padesáti dnů končí nedělí Seslání Ducha svatého, v níž se připomínají: dar Ducha svatého apoštolům, první počátky církve a začátek jejího poslání ke všem národům mluvícím rozličnými jazyky... Doporučuje se prodloužené slavení mše o vigili, jejímž smyslem není křest (jako o vigilií velikonoční), ale naléhavá modlitba podle příkladu apoštolů a učedníků, kteří jednomyslně setrvali v modlitbách s Ježíšovou matkou Marií v očekávání Ducha svatého“ (LC 107). Při svatodušní vigilií (farní sál od 18:00) budeš moci s ostatními především chválit Boha a děkovat mu za vše, co ti během exercicií daroval a ukázal. Pak budeš moci předstoupit před ostatní, vyslovit svoji modlitbu odevzdání se do služby Pánu a podepřen přímluvnou modlitbou všech se otevřít nové plnosti darů Ducha pro tvůj život i službu (příprava na „obnovu birmování“).

Slavnost Seslání Ducha svatého 12. 6.

„Na zakončení doby zasvěcování nově pokřtěných ať se kolem neděle Seslání Ducha svatého koná nějaká slavnost podle místních zvyklostí“ (LC 103).

Po slavnostní mši svaté je vhodné uspořádat společnou hostinu - agapé - pro všechny účastníky velikonoční obnovy včetně jejich blízkých (bude ještě upřesněno).

Příloha 6: Modlitba za hlubší vylití Ducha svatého

K přípravě na tuto modlitbu o velikonoční vigílii, navazující na první dva kroky obnovy křestního slibu prožité o Velikonocích, slouží následující řádky:

3. krok („Proste a bude vám dáno!“): Prosbu o nové vylití Ducha svatého

Přemýšlejte nejprve, jak tě Bůh doposud vedl a jak bys mohl(a) *zformulovat své osobní zřeknutí se zla, vyznání víry či ochoty k následování a prosbu o nové vylití Ducha*. Snad se to pro některé vyjasnilo při rozhovoru ve skupince nebo v osobním rozhovoru se svým duchovním průvodcem. *K podobnému (alespoň krátkému) rozhovoru by se měl dostat každý, kdo chce plodně prožít sobotní „slavnost požeňání“ při svatodušní vigílii*. Tématem tohoto rozhovoru by měla být tvoje osobní cesta s Bohem v těchto týdnech. Samozřejmě, že existují věci, které můžeme říci pouze někomu, k němuž máme velkou důvěru; a něco patří pouze do zповědi (se kterou ovšem můžeš tento rozhovor spojit). Jde o to, abys poznal(a), jaký krok směrem k Bohu máš ve své současné životní situaci udělat, a co to pro tebe osobně znamená prosit o nové vylití Ducha svatého do tvého života. Zde jsou příklady některých situací vhodných pro tuto odvážnou a důvěryplnou prosbu:

- Někteří poprvé vědomě přistupují k Bohu a prosí jej, aby jim pomohl v jejich hledání.
- Jiní jednoduše prosí o růst ve víře („*Pane věřím, pomoz mé nedověře.*“) nebo o to, aby je Bůh uschopnil udělat další krok. Snad nejprve potřebují pomoc v nějaké obtížné situaci nebo v sobě musí najít odvahu přinést nějaký problém svého života před Bohem.
- Dospívající snad poprvé odkryjí nabídku Ježíšova přátelství a řeknou mu: „Jsem připraven jít s tebou a učit se od tebe.“
- Někteří obnoví svůj křestní slib, a tak novým způsobem řeknou své „ano“ ke smlouvě, již s nimi Bůh ve křtu uzavřel (základní rozhodnutí; obnova křtu).
- Kdo již dlouho vědomě žije svoji křestní smlouvu, bude snad prosit o „upevnění“ v následování a službě a o obnovu milosti biřmování (obnova biřmování).
- Někteří s tím spojí nabídnutí se pro nějakou službu a prosbu o vyslání k této službě.
- Manželé mohou obnovit svůj vzájemný slib lásky a věrnosti a společně si vyprošovat nové a hlubší požeňání do dalšího života.
- Někteří cítí nějaké velmi konkrétní volání; měli by Bohu říci své „ano“ ve zcela určitém bodě. Tito lidé pak tedy velmi jednoduše před Bohem vysloví to, co odpovídá tomuto novému volání.
- Někdo si uvědomuje, že jej Bůh zve k celostnému bezvýhradnému odevzdání se, jež vychází z hloubky jeho srdce a které se snad již dlouhý čas připravovalo, ale v těchto dnech je umožněno Božím Duchem („druhé obrácení“).

Každý pak s tímto krokem spojí prosbu o „*moc z výsosti*“ (srov. Lk 24,49) - tak, jak ji Bůh chce darovat a tak, jak ji on či ona potřebuje. Tato prosba o Ducha svatého je cílem, ke kterému směřují tyto farní exercicie - podobně jako bylo všechno Ježíšovo působení zacíleno na seslání Ducha o Letnicích. Takto je tedy jasné, že vše, co jsme doposud již v naslouchání Bohu učinili, nás má připravit a otevřít k tomu, aby v nás Bůh mohl ještě více působit. Aby na nás v ještě bohatší míře vylil toho Ducha, kterého jsme přijali ve křtu a kterého jsme již zakusili ve svém životě. Co Bůh pak učiní, to je jeho svobodným (námi nedisponovatelným) darem. *A přeče k té naší připravenosti a otevřenosti patří ještě i to, že Boha z celého srdce o tohoto Ducha prosíme* (viz L 11,13). Takto zacílená prosba bude u

každého různá - bude vždy odpovídat jeho osobní situaci (viz výše). Avšak nikdo z nás by Bohu neměl klást hranice jeho působení. Pak tě Bůh může obdarovat tím, co on považuje za dobré: pomocí, o kterou jsi prosil(a), posílením ve víře či bohatou zkušeností s Duchem, hlubokým prožitím jeho plnosti. Jak je dobře, že můžeme výběr darů nakonec přenechat samotnému Dárci. Dejme jen prostor touze Ducha v nás (srov. Ř 8,27).

Co můžeš očekávat? Tisíce a tisíce lidí zakusilo hlubší vylití Ducha a sotva dva z nich zažili přesně totéž. Někteří byli ve chvíli, kdy se za ně ostatní modlili, velmi pohnuti. Někteří jakoby „viděli“, jak jsou obklopeni světlem, nebo „slyšeli“ vnitřní hlas. Jiní v sobě cítili hluboký pokoj, zatímco jiní zas neměli žádné zvláštní pocity a zdánlivě se v nich nic nedělo. A přece, když se později ohlédli, bylo jim zřejmé, že tento den modlitby za vylití Ducha svatého znamenal mezník v jejich životě, od něhož se mnohé věci změnily. To vše ti ukazuje, že nemáš očekávat tu nebo onu zkušenost, ten nebo onen pocit. Duch svatý je Duch tvůrčí. Přizpůsobuje se osobním potřebám a danostem. Nejvlastnějším modelem pro to, co my při této modlitbě můžeš očekávat, je sám Ježíš a jeho zkušenost u Jordánu (viz Lk 3,21n). Otec mu darem Ducha dosvědčil svoji lásku. Toto je hlavní věc, kterou může očekávat každý: Bůh ti dosvědčí svoji lásku: „Toto je můj milovaný syn (má milovaná dcera) v něm (v ní) jsem našel zalíbení!“ Je to totéž, co dosvědčuje svatý Pavel: „*Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán*“ (Ř 5,5). Podmínkou pro otevření se tomuto daru není dokonalost, ale žízeň!

Existují jen tři závažné překážky přijetí tohoto daru:

1. Tou první by byl *těžký hřích* (vědomé a svobodné rozhodnutí se proti Bohu). S tím víme, jak naložit. Ve svátosti smíření je nám k dispozici Boží láska, aby vše do pořádku a zahrnula nás Božím milosrdenstvím.

2. Druhá, mnohem častější překážka se nazývá *strach*. Je to tento strach: Bůh mne nemiluje, ano, On mne milovat nemůže, protože jsem tak špatný(á). Další druhy strachu: „nejsem hoden“ nebo „stanu se směšným“.

3. Třetí překážkou je pak *pýcha*: Já tohle vlastně vůbec nepotřebuji. Stačím si na svůj život s Bohem sám. Napřed se musím snažit a až pak někdy...

U strachu i u pýchy je stejný problém: nedíváme se na Boha, ale na sebe samotné, na naše zásluhy či nedostatek zásluh. Jde tedy jen o to v Ježíšově síle obrátit směr našeho pohledu a vše očekávat od milujícího Otce (srov. znovu Lk 11,9.13!).

Během svatodušní novény budeš mít možnost osobně prožít třetí krok obnovy křtu - nově se otevřít Duchu svatému a jeho darům. V předvečer Slavnosti Seslání Ducha svatého, v sobotu 11. června, bude možné se **od 18:00** shromáždit **na faře**, abychom **při „svatodušní vigílii“** očekávali, že Ježíš splní zaslíbení o daru Ducha a učiní je skutečností i pro nás. „*Já požádám Otce a On vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi na věky*“ (J 14,16). „*Sesílám na vás, co slíbil Otec: zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti*“ (Lk 24,49). „*Proste a bude vám dáno, hleďte a naleznete, tlučte a bude vám otevřeno... jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí*“ (Lk 11,9.13). Ano, Otec je dobrý a je připraven nám udělit plnost Ducha svatého. Také Ježíš je připraven. Pohleďme plni víry na kříž, na němž visí, kde odevzdal pro nás nejen svůj život, ale i svého Ducha, protože nás miluje... Odepřel Ježíš někdy nějakou prosbu? Odmítl někdy někoho - celníky, cizoložnici, člověka jako byl Zacheus? Je to tedy velmi jednoduché: budeme prost Ježíše, aby byl tak hodný a vylil na nás nově svého Ducha. A on to učiní... Nikdo nemůže předpovědět, co kdo bude při modlitbě za vylití Ducha pociťovat nebo zda bude vůbec něco pociťovat. Naše pocity ale nejsou směrodatné. Platí následující: že ti Bůh chce darovat svého Ducha lásky a služby a že své vlastní přání uskuteční.